

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714211759
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8714211759.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, zastúpený JUDr. Evou Rusnákovou, zamestnancom Prvej stavebnej sporiteľne, a.s. Bajkalská 30, P.O.Box 48, 829 48 Bratislava, proti žalovaným 1. U. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX J. H., zastúpená splnomocneným zástupcom E. G.. nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX D., 2. E. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX D., o zaplatenie 9.931,68 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10C/276/2015-105 zo dňa 22.11.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej 1. povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.542,01 eura spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.692,01 eura od 18.02.2014 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti sumy 287,79 eura s prísl. zastavil. Vo zvyšku nárok zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanej 1. v rozsahu 80 % s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením. Žalovanému 2. priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, obsah pripojených listinných dôkazov, ktoré špecifikoval, cit. ust. § 2 ods. 1, § 7 ods. 2, 3 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v platnom znení, ďalej § 3 ods. 1, § 48 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2 ods. 5, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 451 ods. 2, § 457, § 546, § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou 1. vznikol na základe uzatvorenej zmluvy o stavebnom sporení zo dňa 22.11.2017, na základe ktorej bola uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXXXXXX a stavebnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorou žalobca poskytol žalovanej 1. mimoriadny medziúver vo výške 13.410,35 eura a žalovaná 1. sa zaviazala do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru vo výške 7,97 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 110,54 eura a do nasporovania 40 % cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 82,98 eura. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa žalovaná 1. zaviazala splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,70 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 145,22 eura. Žalovaný 2. prevzal ručením na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku v prípade, ak ju neuspokojí žalovaná 1. Žalovaná 1. porušila dohodnuté podmienky a medziúver prestala splácať riadne a včas, a preto žalobca listom zo dňa 21.01.2014 odstúpil od úverovej zmluvy a vyzval

žalovanú 1., aby v sedemdňovej lehote vrátila zostatok úveru. Žalovaná 1. zásielku v odbornej lehote nevyzdvihla a žalobcovi sa zásielka vrátila dňa 13.02.2014. O odstúpení od zmluvy bol upovedomený žalovaný 2., ktorý oznámenie o odstúpení od zmluvy prevzal dňa 30.01.2014.

Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah ako vzťah spotrebiteľský. Považoval za preukázané, že žalobca od úverovej zmluvy účinne odstúpil k 17.02.2014, čím zanikla úverová zmluva. Odstúpením od úverovej zmluvy sa táto zrušuje od začiatku (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože ani z právneho predpisu, ani účastníkmi zmluvného vzťahu nebolo dohodnuté inak. Následne súd prvej inštancie v súlade s ust. § 457 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi po odstúpení od zmluvy istinu vo výške 8.542,01 eura z titulu bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že k odstúpeniu od zmluvy k 17.02.2014 istina predstavovala 8.692,01 eura a po odstúpení od zmluvy žalovaná 1. preukázala, že žalovaný 2. uhradil sumu 150,- eur. Súd prvej inštancie nad sumu 8.542,01 eura žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Vo vzťahu k časti žalovanej istiny o sumu 137,79 eura a zaplatenej istiny vo výške 150,- eur, súd prvej inštancie z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti konanie zastavil v súlade s ust. § 144, § 145 a § 146 Civilného sporového poriadku.

V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol, a to ohľadne uplatneného úroku z úveru vo výške 7,99 % ku dňu odstúpenia od zmluvy kvantifikované na sumu 557,78 eura a následne zo sumy 8.692,01 eura od 18.02.2014 do 25.10.2017 a zo sumy 8.542,01 eura od 26.10.2017 do zaplatenia. Táto suma predstavuje odmenu za úver. Keďže došlo k odstúpeniu od zmluvy s povinnosťou vrátiť len prijaté a poskytnuté plnenie, žalobcovi na tento nárok právo nevzniklo. Vo vzťahu k uplatneným nárokom z titulu poplatkov vo výške 681,89 eura, z toho 137,79 eura za vedenie účtu, čiastočné späťvzatie, ostalo uplatnených 45,- eur za prvú upomienku, 216,10 eura za druhú upomienku, 219,80 eura za poplatok za predžalobnú upomienku, 30,- eur poplatok za individuálne riešenie splátok a 33,20 eura poplatok za poistenie, s tým, že súd prvej inštancie vo vzťahu k týmto nárokom žalobu zamietol, lebo žalobca ani nepreukázal reálne plnenie za požadovaný poplatok.

Vo vzťahu k žalovanému 2. súd prvej inštancie poukázal na ručiteľský záväzok, ktorý je akcesorický. Jeho trvanie je podmienené trvaním ním zabezpečeného záväzku, t.j. existenciou dlhu zo strany hlavného dlžníka. Súd považoval za preukázané, že žalobca podaním zo dňa 21.01.2014 oznámil ručiteľovi odstúpenie od zmluvy, pričom v oznámení informoval ručiteľa o skutočnosti, že ak dlžník (žalovaná 1.) celý dlh v stanovenej lehote neuhradí, pristúpi k vymáhaniu pohľadávky aj voči žalovanému 2. ako ručiteľovi. Súd poukázal na ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že uviedol, že na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným 2. sa taktiež aplikujú ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. S akcentom na zabezpečovaciu funkciu ručiteľského záväzku súd uviedol, že zánikom hlavného záväzku zaniká aj jeho zabezpečovací inštitút ručenia, a preto žalobu voči ručiteľovi- žalovanému 2. považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu pohľadávky súd prvej inštancie citoval ust. § 517 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a uviedol, že úroky, ako aj úroky z omeškania sú príslušenstvom, ale majú odlišné funkcie. Dohodnuté úroky sú odmenou za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania, lebo žalovaná 1. sa dostala do omeškania od 18.02.2014. Aj keď úroková miera tohto nároku v čase omeškania bola vyššia, súd prvej inštancie priznal žalobcovi uplatnený nárok. Istina, z ktorej patrí žalobcovi úrok z omeškania predstavuje plnenie, ktoré k momentu omeškania je potrebné vrátiť. O povinnosti žalovanej 1. uhradiť dlh do troch dní, súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku, lebo nezistil dôvody na určenie dlhšej lehoty.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že žalobca bol v spore čiastočne úspešnou stranou voči žalovanej 1., preto mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %, ktorý pomer úspechu a neúspechu špecifikoval. Vo vzťahu k žalovanému 2. bol žalovaný 2. voči žalobcovi v celom rozsahu úspešný, a preto priznal žalovanému 2. nárok voči žalobcovi v plnom rozsahu. Zdôraznil, že o výške priznanej náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku - v zamietavom výroku a v súvisiacich výrokoch o trovách konania odvolanie žalobca. Namietal nesprávne skutkové zistenia vrátane nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že záväzkový vzťah vyplývajúci zo zmluvy o úvere je absolútnym obchodom, pričom súčasne spotrebiteľským vzťahom v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy. Namietal záver súdu uvedený v bode 40 rozsudku, z ktorého vyplýva, že medzi účastníkmi zmluvného vzťahu nebol dohodnutý iný okamih zrušenia zmluvy. Tento názor o zániku zmluvy ex tunc od počiatku považoval za nesprávny. Citoval ust. § 48 Občianskeho zákonníka a uviedol, že zmluva o úvere sa od počiatku nezrušila, preto nemožno ani aplikovať ust. § 457 Občianskeho zákonníka. Žalobca so žalovanou 1. dohodli možnosť odstúpiť od zmluvy o úvere v bode 1 čl. VII zmluvy o úvere v súlade s § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň si výslovne dojednali okamih zániku zmluvy o úvere v bode 7 čl. VII zmluvy o úvere v súlade s ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedených ustanovení dojednaných zmluvných podmienok vyplýva, že odstúpením od zmluvy, zmluva zaniká ex nunc od okamihu účinnosti odstúpenia od zmluvy. Žalobca má preto nárok na nezaplatené zmluvné úroky vo výške 557,78 eura, nezaplatené poplatky vo výške 544,10 eura a 5 %-ný p.a. úrok z omeškania aj zo sumy 1.101,88 eura vzhľadom na zmluvne dojednaný okamih, ku ktorému zmluva v dôsledku odstúpenia zaniká. Podľa názoru žalobcu, zmluva o úvere zanikla s účinkami ex nunc až odo dňa 17.02.2014. Ďalej poukázal na to, že žalobca má nárok aj na úrok za úver po účinnosti odstúpenia od zmluvy. Uplatnený nárok veriteľa na zmluvný úrok za úver od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich reálneho vrátenia, vyplýva priamo z Obchodného zákonníka a nevylučujú ho ani žiadne ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), resp. iného právneho predpisu prijatého na ochranu spotrebiteľa. K tejto otázke poukázal na iné rozhodnutia všeobecného súdu, ako aj cit. ust. § 506, § 497 Obchodného zákonníka, komentár k § 502, § 503 Obchodného zákonníka, ako aj poukázal na princíp právnej istoty vyplývajúci zo základných princípov Civilného sporového konania (čl. 2 ods. 2). Zdôraznil, že úroky za úver predstavujú odmenu za užívanie istiny, nie sú súčasťou sankčného mechanizmu, a preto si ich možno uplatňovať nezávisle popri úrokoch z omeškania.

Ohľadom zamietnutia žaloby voči žalovanému 2. žalobca uviedol, že podľa jeho názoru, v tejto časti napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca má stále pohľadávku voči žalovanému 1. z titulu zmluvy o úvere, a preto ručiteľský záväzok v rozsahu tejto pohľadávky nemohol zaniknúť. Zmluva o úvere zanikla ex nunc odo dňa účinnosti odstúpenia od zmluvy. Do času účinnosti odstúpenia od zmluvy žalovaný 2. zodpovedal ako ručiteľ za pohľadávku zo zmluvy o úvere v takom rozsahu, v akom ju neuspokojila žalovaná 1.. Poukázal na to, že žalobca je oprávnený od žalovaného 2. požadovať minimálne dlh, ktorý mala žalovaná 1. voči žalobcovi v čase účinnosti odstúpenia od zmluvy. Zdôraznil, že i napriek tomu, pokiaľ by sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a považoval by zmluvu o úvere za zrušenú ex tunc, zdôraznil, že žalobca má voči žalovanému 2. nárok v rozsahu, v akom súd zaviazal žalovanú vo výroku I. napadnutého rozhodnutia. Z tohto dôvodu navrhol uložiť povinnosť žalovanému 2. v rozsahu uloženej povinnosti žalovanej 1., ktorý bude plniť namiesto nej v prípade, že žalovaná 1. dlh neuspokojí sama tak, že navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a priznať žalobcovi s výnimkou späťvzatých poplatkov za vedenie účtu vo výške 137,79 eura a uhradenej časti istiny vo výške 150,- eur uplatnený nárok alebo zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Splnomocnený zástupca žalovanej 1., žalovaný 2. v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súhlasí s rozsudkom. Vzhľadom na stále pretrvávanie druhotnej platobnej neschopnosti, uviedol, že dlh chcú podľa rozsudku splatiť v plnej výške v súlade s rozhodnutím súdu.

4. Žalobca sa v rámci odvolacej repliky k doručenému vyjadreniu k odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky začaté i prebiehajúce konania v súlade s princípom justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý znamená zachovanie účinkov vykonaných procesných úkonov za účinnosti Občianskeho

súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, ktorého následky sa uznávajú i vtedy, ak novšia právna úprava už s týmto následkom nepočíta.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 14.02.2019 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietavému výroku a súvisiacemu výroku o trovách konania nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, jeho odôvodnením, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k zamietavému výroku a súvisiacemu výroku o trovách konania, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie.

7. K odvolaniu žalobcu uvádza, že uplatnené námietky týkajúce sa nesprávnych skutkových zistení vrátane nesprávneho právneho posúdenia nepovažoval za opodstatnené. Je nesporné, že právny vzťah vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy, a to zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXXXX a zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.11.2007 uzatvorenej so žalovanou 1., na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej 1. mimoriadny medziúver vo výške 13.410,35 eura, ktorý sa žalovaná 1. zaviazala do pridelenia cieľovej sumy splácať, a to úroky mimoriadneho medziúveru vo výške 7,99 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 110,54 eura a do naspenia 40 % cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 82,98 eura. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa žalovaná 1. zaviazala splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,70 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 145,22 eura. Žalovaný 2. vystupuje v právnom vzťahu ako ručiteľ, ktorý prevzal na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku žalobcu v prípade, ak ju neuspokojí žalovaná 1. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalobca listom zo dňa 21.1.2014 odstúpil od úverovej zmluvy. Uvedená skutočnosť je rozhodná pre posúdenie uplatneného nároku vo vzťahu k žalovanému 2. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že odstúpením od zmluvy zmluvný vzťah zanikol, účastníci zmluvy sú povinní poskytnúť si vzájomné plnenia v zmysle ust. § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu medzi dlžníkom a ručiteľom sa nejedná o záväzok solidárneho charakteru, lebo veriteľ sa môže domáhať splatenia dlhu voči dlžníkovi, ako aj voči ručiteľovi. Odstúpením od zmluvy však právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom zanikol. Ručenie je zabezpečovací inštitút, zmyslom ktorého je uspokojenie pohľadávky veriteľa pre prípad, že dlžník nespĺní záväzok riadne a včas. Zo slovného spojenia, ak túto povinnosť nespĺní dlžník vyplýva, že ide o podmienený nárok veriteľa, a to tým, že pohľadávku neuspokojí dlžník. Pod neuspokojením pohľadávky dlžníkom je treba rozumieť neuspokojenie riadne a včas, teda, že pohľadávka nie je uspokojená v zmysle dohody dlžníka a veriteľa. Uvedené slovné vyjadrenie má však aj akcesorickú povahu, čoho dôsledkom je, že ručiteľský záväzok môže vzniknúť (a trvá) len vtedy, ak vznikol (alebo nezanikol) aj záväzok dlžníka voči veriteľovi. Vo vzťahu k žalovanému 2. bolo odvolanie nedôvodné.

8. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj námietky vo vzťahu k nepriznaniu úroku z úveru a poplatkov uplatnené za upomienky, za predžalobnú výzvu, za individuálne riešenie splátok a za poistenie. Súd prvej inštancie správne poukázal na zánik právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1. ako dlžníčkou z dôvodu odstúpenia od zmluvy a účinky odstúpenia ex tunc, t.j. od začiatku. Dojednanie iných účinkov odstúpenia od zmluvy v zmluve o stavebnom sporení a o medziúvere, na ktorú skutočnosť poukázal žalobca v odvolaní, a to v bode 1 čl. VII. zmluvy v súlade s ust. § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. s účinkami od okamihu účinnosti odstúpenia od zmluvy (ex nunc) odvolací súd uvádza, že uvedená zmluva je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Pri pochybnostiach o obsahu zmluvy platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). K odstúpeniu od zmluvy, t.j. k jej zániku došlo na základe jednostranného právneho úkonu žalobcu. Z tohto dôvodu žalobca nemá nárok na nezaplatené zmluvné úroky uplatnené v žalobe vo výške 557,78 eura, nezaplatené poplatky vo výške 544,10 eura, ďalej 7,99 % p.a. úrok za úver po účinnom odstúpení od zmluvy, ako aj 5,5 % p.a. úrok z omeškania zo sumy 1.101,88 eura po odstúpení od zmluvy. K odstúpeniu od zmluvy došlo k 17.2.2014, úverová zmluva zanikla s účinkami ex tunc v zmysle ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V zmysle ust. § 457 Občianskeho zákonníka platí, že ak je zmluva neplatná, alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Na túto skutočnosť súd prvej inštancie správne poukázal. Žalobca nemá nárok na úroky z úveru po odstúpení od zmluvy, lebo dohodnutý úrok predstavuje odmenu za úver. Po odstúpení od zmluvy žalobcovi vznikol nárok len na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov po odpočítaní prijatého plnenia. Ku dňu odstúpenia od zmluvy istina predstavovala 8.692,01 eura. Po odstúpení od zmluvy žalovaný 2. preukázal, že došlo k úhrade sumy 150,- eur, a preto dlh na istine predstavuje 8.542,01 eura z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaná 1. povinná vrátiť žalobcovi. Aplikácia ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na ktoré ustanovenia žalobca poukázal, v danom prípade neprichádza do úvahy. Právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa aplikujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

9. Za nedôvodné považoval odvolanie žalobu proti výroku o trovách konania. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania správne zohľadnil pomer úspechu a neúspechu strán v spore s tým, že vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1. po zohľadnení neúspechu žalobcu, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej 1. v rozsahu 80 %. Nesprávna citácia ust. § 255 ods. 1 CSP nemala za následok nesprávne rozhodnutie o trovách konania, lebo v bode 56 sa súd prvej inštancie s pomerom úspechu a neúspechu strán v spore náležite vysporiadal. V tejto časti bol odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, ktoré smerovali vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej. Konkrétne odvolacie námietky vo vzťahu k výroku o trovách konania žalobca neuviedol. Správne súd prvej inštancie aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP na rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2., ktorému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca vo vzťahu k žalovanému 2. nebol úspešný, a preto nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému 2. voči žalobcovi.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných v odvolacom konaní, ktorým nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznaný nebol, lebo im z obsahu spisu trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, ani si ich neuplatnili. Odvolací súd preto v záujme spravodlivého usporiadania procesných nárokov sporu v súlade s princípom procesnej ekonomie (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 základných princípov CSP) žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.